

РЕШЕНИЕ

№ 1298

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9997** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Лив груп“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. И. К., срещу Решение № ПИ-309/15.09.2025г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Отказ по искане за разрешение за неотложно плащане изх. № 55-22-17433/28.08.2025г., издаден от главен публичен изпълнител.

В жалбата са изложени доводи, че публичният изпълнител незаконосъобразно е отказал да разреши неотложно плащане за сумата от 151 714,49 лв., предназначена за внасяне на ДДС по подадена СД № 22106070691/14.08.2025г., като отказът противоречи на материалноправните изисквания на чл.229 ДОПК и на основни принципи на административния процес, в това число на чл.6 АПК. Излага доводи, че искането на дружеството е насочено към разрешаване на плащане на дължим ДДС по справка –декларация, т.е. за текущо, ликвидно и изискуемо задължение към държавния бюджет, което подлежи на незабавно внасяне от задължено лице, поради което исканото плащане не намалява, нито компрометира обезпечителната стойност на наложените мерки, тъй като адресатът на плащането е именно държавата. Поддържа, че отказът на публичния изпълнител на практика води до резултат, диаметрално противоположен на този, който законът цели да постигне, тъй като се препятства доброволното погасяване на текущо задължение, което води до увеличаване на задължението чрез начисляване на законна лихва. Това поражда и вредни последици за бюджета, който вместо да получи веднага дължимия ДДС, изкуствено се поставя в положение на неизплатено вземане. Поддържа, че мотивите на отказа, свързани с наличието на други банкови сметки без наложен заповед, са ирелевантни, тъй като тези сметки са без налични

авоари. По изложените съображения моли за отмяна на Решение № ПИ-309/15.09.2025г. на директора на ТД на НАП – С.. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт Г., оспорва жалбата, намира я за неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221025000015-020-001/03.01.2025г. е възложена ревизия на „ЛИВ ГРУП“ ООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периода 01.01.2023 г. до 31.10.2024 г. и за корпоративен данък за периода 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г.

Въз основа на искане от ръководителя на ревизиращия екип и с цел обезпечаване на предполагаемите задължения, чийто размер възлиза на 2 129 232 лв., публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С250022- 023-0002022/21.07.2025 г., с което е наложен запор върху банкови сметки на дружеството, находящи се в ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, както и възбрана върху недвижим имот. Установено е, че върху недвижимия имот има тежести – наложена преди това възбрана.

С ревизионен акт /РА/ №Р-22002224005978-091-001/10.07.2025 г. са установени задължения на „Лив груп“ ООД в размер на 71 552.43 лв. Във връзка с това е издадено Постановление №С250022-193-0000897/16.07.2025 г. за частична отмяна на обезпечителни мерки, наложени с Постановление с изх. № С24—22-139-0001915/09.09.2024г. В резултат на частичната отмяна е освободена сума в размер на 536 672.57 лв., като запорът е останал в сила за сумата от 71552,43 лв.

На 22.08.2025г. „ЛИВ ГРУП“ ООД е подало до публичния изпълнител искане вх. №С250022-000-0506546, с което е поискало от постъпилите суми по банкова сметка на дружеството в ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД да бъде разрешено плащане на задължения към ТД на НАП С. по СД по ЗДДС №22106070691/14.08.2025 г. в размер на 151 714.49 лв. Съгласно приложено към искането банково извлечение наличното салдо към 26.08.2025 г. е в размер на 152 456.33 лв.

По повод на искането е установено, че след налагане на запора съгласно Постановление изх. №С250022-023- 0002022/21.07.2025 г., дружеството е открило нови банкови сметки, както следва: на 06.08.2025 г. в ТБ „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД, и на 14.08.2025 г. и 22.08.2025 г. в ТБ „ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК“ АД.

Новооткритите банкови сметки са били запорирани от публичния изпълнител на 27.08.2025 г. с Постановление изх. №0250022-023-0002390/26.08.2025 г. Според отговор от „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД, към датата на запора няма авоари по сметката.

С оглед новооткритите банкови сметки, върху които към датата на подаване на искането не е бил наложен запор, публичният изпълнител е приел, че дружеството е имало възможност да извършва разплащания и да погаси исканите задължения, и че не са изпълнени изискванията на чл. 229 от ДОПК, поради което отказал издаването на разрешение за неотложно плащане.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който с Решение № ПИ-309/15.09.2025 г. е оставил жалбата без уважение.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, при наличие на правен интерес от оспорването и при спазване на предвидения в чл. 268, ал. 1 ДОПК срок, поради което се явява процесуално допустима.

По същество е основателна.

Обжалваното решение и потвърдения с него акт на публичния изпълнител са издадени от компетентен административен орган и в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила.

Разпоредбата на чл.229, ал.1 ДОПК предвижда, че публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Преценката от органа се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложения към нея доказателства. В ал.3 са посочени условията за издаване на разрешение - ако сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; ако забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни, или ако сумите са за публични вземания.

В случая жалбоподателят е подал искане за разрешаване на неотложни плащания за погасяване на негово задължение за ДДС, произтичащо от подадена справка-декларация, приложена към искането. Ответникът по делото не оспорва наличието на соченото задължение. Следователно, безспорно е налице условието по чл.229, ал.3, т.3 ДОПК. Това обаче не е достатъчно за издаване на исканото разрешение за извършване на неотложно плащане. Видно от текста на ал.1 и ал.2 на чл.229 ДОПК, публичният изпълнител има право на преценка, тъй като действа при оперативна самостоятелност. Преценката му не може да е произволна и необоснована, а следва да се основава на анализ на конкретни факти и обстоятелства, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. В случая публичният изпълнител е мотивирал отказа си да даде разрешение за плащане с обстоятелството, че жалбоподателят е открил нови сметки в банки /две сметки в ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК АД и една сметка в Общинска банка/, върху които не е имало наложени обезпечителни мерки, следователно дружеството е могло да извършва разплащания и да погаси задълженията си. Изложеният довод е основателен, тъй като в тежест на длъжника е да обоснове и докаже необходимостта от издаването на разрешение за извършване на неотложно плащане. Това включва не само наличието на съответната хипотеза по чл.229, ал.3 ДОПК, но и обстоятелството, че лицето не разполага с друга възможност да извърши плащането, освен със средства от запорираните сметки. В случая, както и публичният изпълнител е констатирал, не са представени счетоводни или документи, от които да може да се направи извод какво е финансовото и икономическото състояние на дружеството, респективно, че същото не е могло да извърши плащането, за което се иска разрешение, с други разполагаеми средства. Не са представени доказателства, в това число пред настоящата инстанция, че по новооткритите сметки не е имало авоари. Органите на НАП са извършили проверка и са установили, че по сметката в Общинска банка няма авоари, но липсват данни дали по същия начин стоят нещата и за двете сметки в ИНТЕРНЕТЪНЪЛ АСЕТ БАНК АД. Жалбоподателят твърди, че по тези сметки не е имало средства, но в подкрепа на твърдението си не е представил доказателства – напр. банкови извлечения за състоянието и наличностите по сметките. В същото време, един месец преди подаване на искането от жалбоподателя, след издаването на Постановление за частична отмяна на обезпечителни мерки с изх. №С250022-193-0000897/16.07.2025 г. е била освободена сумата от 536 672.57 лв., за която няма данни дали и за какво е разходвана. При това положение публичният изпълнител обосновава е приел, че не е доказана необходимостта от издаване на исканото разрешение за извършване на плащането и законосъобразно е издал процесния отказ. Спазен е принципът на съразмерност, както и материалноправните разпоредби на ДОПК.

Предвид изложеното, директорът на ТД на НАП правилно е оставил без уважение подадената до него жалба срещу отказа на публичния изпълнител по Искане вх. № С250022-000-0506546/22.08.2025г. Оспореното Решение № ПИ-309/15.09.2025г. на директора на ТД на НАП – С. се явява законосъобразно всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Лив груп“ ООД срещу Решение № ПИ-309/15.09.2025г. на директора на ТД на НАП – С., с който е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Отказ по искане за разрешение за неотложно плащане с изх. № 55-22-17433/28.08.2025г., издаден от главен публичен изпълнител.

ОСЪЖДА „Лив груп“ ООД да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 80 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: